

DE VAL VAN DE TRAP

Tussen Iris en haar volwassen dochter Isabella botert het niet. De laatste tien jaar ontlopen ze elkaar. Bij reïncarnatietherapeute Marianne Notschaele onderzoekt Iris wat ze kan doen om de relatie met haar dochter te verbeteren. Gedrag aanpassen bijvoorbeeld én anders reageren op situaties waar ze allebei moeite mee hebben. Eerder schreef Marianne voor ParaVisie 'Ik ben jouw kind niet!', een praktijkverhaal over Iris en Isabella. Ze bleken elkaar te kennen uit een gezamenlijk leven in Schotland. 'Iris' was toen roofridder, 'Isabella' zijn buit. Moeder en dochter gaan nu verder terug in de tijd: Oud-Egypte! Hun ingewikkelde relatie is een perfecte gelegenheid voor zielsgroei. Elkaar opnieuw tegenkomen. Verbinding. Inzicht. Leren. Loslaten. Én verder gaan.

TEKST: MARIANNE NOTSCHAELE-DEN BOER

‘Dochter Isabella is bang voor en een tikkeltje jaloers op de priesteres-energie die haar moeder in zich draagt’

Cliënten die een afspraak hebben gemaakt voor een consult, komen tevoren in een soort energiebubbel terecht die al met het te behandelen onderwerp te maken heeft. Op eens gebeuren vreemde dingen die ze (nog) niet kunnen plaatsen, maar het is hun onderbewustzijn dat zich subtiel voorbereidt op wat komen gaat. Zo belde een vrouw me overstuur op, om te zeggen dat ze te laat was voor de afspraak, ‘want ze was verdwaald in een donker bos’. Ze was slechts één straat van me verwijderd! De omgeving hier is groen en landelijk, van een donker bos is geen sprake. Maar het voorbije leven dat de vrouw op het punt stond te gaan behandelen, ging over een verdwaald meisje in een uitgestrekt woud. De man die een kwartier te vroeg was voor zijn consult, berichtte me: “Ik ben er, hoor!” Ik zag hem niet, hij stond 150 meter verderop bij de burens op de stoep. Bijna goed. In zijn enthousiasme dacht hij ‘dat hij er al was’, net zoals in zijn carrière en op het gebied van zijn spirituele ontwikkeling. Toch had hij nog een lange weg te gaan. Een andere cliënte, die bij aankomst meteen vertelde dat ze na het tanken van benzine op de snelweg ‘de slang van de pomp er per ongeluk had afgereden’, herinner ik me als de dag van gisteren. Ze reed kilometers door, tot een tegenligger haar wees op ‘die kronkelende slang’ die aan haar tankdop bungelde. Haar sessie stond in het teken van de enorme slangenkuil op haar werk. En een cliënt die voor regressietherapie bij aankomst meldde dat hij op de heenweg nauwelijks een legercolonne had kunnen passeren, ontdekte dat hij een vorig leven als militair had gehad. Zielsenergie bereidt zich fijntjes voor op wat komen gaat in het consult. Goed luisteren naar wat cliënten als eerste vertellen, geeft informatie over de richting waarin ze zich al aan het bewegen zijn.

Onderlinge irritaties

Sportieve 70-plusser Iris heeft in de dagen voorafgaand aan onze afspraak ‘zomaar ineens’ last van lichamelijke kwalen. Onderweg van de bushalte naar mijn praktijk struikelt ze over ‘een net iets te hoge’ betonnen stoep-tegel. Ze komt lelijk ten val op haar knieën en handen, krabbelt overeind, slaat het straatvuil van zich af en loopt verder, de pijn van geschaafde handen verbijtzend. Als ze na een kwartier lopen bij me arriveert, zegt ze: “Toen ik struikelde en viel, dacht ik: dit heeft vast met de komende sessie te maken.” En: “Sinds kort heb ik last van mijn nek en dezelfde rugklachten die ik jaren geleden ook had, na de

geboorte van mijn dochter Isabella. Toen had ik trouwens ook zulke last van pijnlijke vingers en handen.” Moeder en dochter ontlopen elkaar al jaren. Iris heeft veel pogingen gedaan om op de kleinkinderen te mogen blijven passen, handreikingen gedaan om hun verstoorde relatie te herstellen, maar is niet meer welkom in het gezin van Isabella. Onderlinge irritaties blijken te groot. De volwassen dochter vindt de doordringende (helderziende) blik van haar moeder niet te doen en ergert zich dood aan haar moeders interesse voor paranormale en spirituele onderwerpen. Iris zegt: “Ze vindt mijn uitspraken over dingen die ik aanvoel en ‘zeker weet’, verschrikkelijk. Ze is een beetje bang voor me.” Dat er nauwelijks contact meer is, ervaart de dochter overigens als prima. Iris zegt: “Ze denkt volgens mij: opgeruimd staat netjes.”

Priesteressen in Oud-Egypte

In mijn hoofd krijg ik beelden te zien uit lang vervlogen tijden. Een groot tempelcomplex met pilaren. Egypte? Ik zie een slanke vrouw met lange zwarte haren, gekleed in een wittig chic gewaad. Iris in een vorig leven? Of toch dochter Isabella? Ik heb meer puzzelstukjes nodig en vraag: “Zeggen ‘lange zwarte haren’ jou iets?” Iris antwoordt: “Nou, ik had altijd moeite met de lange haren van Isabella. Als kind had ze prachtig donker en lang haar, dat ze dagelijks borstelde. In de badkamer vond ik iedere ochtend lange haren op de grond. Ik heb vaak gevraagd of ze die haren wilde opruimen, maar nee. Tegelijkertijd vond ik het gek dat ik me daar zo aan ergerde.” Lange haren staan voor kracht. Het plaatje van de vrouw met lange zwarte haren wordt duidelijker: een Egyptische priesteres (Isabella). Zij draagt een wit linnen gewaad dat tot haar enkels reikt. Gouden sieraden om haar blote bovenarmen. Ze staat halverwege een hoge stenen trap, die de grijzige diepte in gaat. Een andere vrouw (Iris), jonger en eenvoudiger gekleed maar ook priesteres, loopt naar beneden. Ze daalt dezelfde stenen trap af. “Heb je iets met Oud-Egypte?”, informeer ik. Iris antwoordt: “Thuis heb ik een Ankh van messing, ongeveer vijftwintig centimeter groot. Die is speciaal voor mij gemaakt en afgestemd op mijn energie. ’s Avonds lig ik graag in bed op mijn rug en houd ik met mijn linkerhand de onderkant van de Ankh vast. Mijn rechterhand leg ik op mijn hart. Rustig ademend let ik op de energie die ik voel stromen. Mijn lichaam gaat daarvan tintelen en zo val ik lekker in slaap. Dit voelt als thuiskomen.”

Oefeningen en klusjes

Dat blij gevoel van thuiskomen rakelt bij Iris eveneens verdrietige gevoelens op. Samen ontrafelen we gebeurtenissen van lang geleden, die Iris later zo samenvat: “Atlantis... dáár ken ik Isabella van! Dáár is de eerste jaloezie ontstaan. In een leven erna, in Oud-Egypte, kwam ik mijn dochter van nu weer tegen. We herkenden elkaar op zielsniveau. Zij was hogepriesteres, ik leerling. Zij begeleidde leerling-priesteressen, gaf ons opdrachten. Ik had groot respect voor haar en zag enorm tegen haar op. Zij

was mooi, daar was ik niet afgunstig op. Ik voelde mezelf fijn, de lessen en opdrachten die ik kreeg om van alles te leren, gaven me voldoening. Het samenzijn met andere leerlingen was gelijkwaardig en prettig. Met haar niet. Ik was voor haar een bedreiging, omdat andere priesters mij aanmoedigden en complimenteerden met de vorderingen die ik maakte. Zij was de 'hoogste', vond zij. Ze liet me 'klusjes' doen om me te testen op mijn uithoudingsvermogen, maar ik deed alle opdrachten goed en ze kon hierop niets aanmerken. Dat ergerde haar. Ik had allang in de gaten dat ze mij niet mocht. Ook andere leerling-priesteressen kregen dat door. Zij was hoogmoedig en trots. Liep overal met een air van 'ik ben de voornaamste priesteres!' Zij kon het niet hebben dat ik alles zonder mopperen deed, zonder fouten te maken. Mijn uithoudingsvermogen scheen onuitputtelijk. Het begon haar te dagen, dat als ik haar voorbij zou streven, ik hoger in rang zou kunnen komen dan zij. Daarom bleef ze me negatieve aandacht geven. Ik legde mijn proeven, ook die andere priesters me gaven, met goed gevolg af. Ik werkte daar graag met de Ankh! Heerlijk, die helende levensenergie aan anderen te mogen geven nadat negatieve energie was weggetrokken met de 'benen' van de Ankh. Wij leerlingen oefenden veel op elkaar. Hoogwaardige, zuivere energie kwam vrij na onze oefeningen met de Ankh."

Gevallen of geduwd?

Aan dat mooie leven in Egypte komt onverwacht een einde. Iris: "De afgunstige priesteres wachtte een goed

'In relaties en conflictsituaties komen we onszelf en elkaar tegen. Net zolang tot oude pijn verwerkt is'

moment af om mij te dwarsbomen. Ik moest voor een speciale oefening de lange stenen trap af naar beneden, in de piramide. In een tevoren afgesproken ruimte moest ik me bij andere leerlingen voegen, om te oefenen met energie. Ik begon met de afdaling en stond nog vrij bovenaan. Zij kwam naar boven gelopen. In het passeren raakte ze me nét even aan, het leek haast per ongeluk, waardoor ik mijn evenwicht verloor. Ik tuimelde de stenen treden af naar beneden. Op de bodem zag ik mijn ontzielde lichaam liggen, mijn hoofd geknakt naar achteren, mijn rug en polsen gebroken. De val had mijn nek gebroken." Iris' uithoudingsvermogen als leerling-priesteres was groot. Ze was jong en enthousiast en bleef maar proberen alle oefeningen en opdrachten die (hoge)priesters haar gaven, goed uit te voeren. Precies zo, doet Iris nu nog steeds haar best om Isabella te begrijpen. Iedere andere moeder had het waarschijnlijk allang opgegeven om de verstoorde relatie aan te pakken. Opnieuw volhardt Iris in haar taak. Ze wil een goede moeder zijn voor haar dochter en blijft

‘Reïncarnatie: aan den lijve ondervinden hoe iets is, telkens vanuit wisselend perspectief’

- tot grote ergernis van Isabella - alsmáar proberen hun verbroken contact te herstellen. Niet wetende, dat bij Isabella hierdoor ook oude zaken worden opgerakeld in *háár* onderbewustzijn. Dochter Isabella is nog steeds bang voor en misschien ook een tikkeltje jaloers op de priesteressenenergie die haar moeder in zich draagt. Als ze haar moeder niet onder ogen komt, heeft ze daarvan geen last. Moeder vertrouwt op de Ankh, werken met energie, ‘zeker weten’. Isabella is bang voor dat spirituele gebeuren. Zolang ze haar moeder uit de weg gaat en contact vermijdt (‘opgeruimd staat netjes’), hoeft ze niet te dealen met haar eigen angst voor het paranormale, noch met oude schuldgevoelens over het uit de weg ruimen van een leerling-priesteres. Iris voelt zich verdrietig, omdat ze geen deel meer mag uitmaken van Isabella’s gezin. Net als in Egypte, toen ‘al het mooie contact met de anderen plotseling voorbij was’. Nadat ze van de stenen trap was geduwd...

Perrontrap

In één consult maakte ik meerdere vorige levens inzichtelijk die betrekking hadden op de moeizame relatie die gaande is tussen moeder en dochter. Idealiter werk je bij een traumasituatie op lichaams-, ziels- én emotioneel niveau, maar er was vanwege tijdgebrek geen gelegenheid om aandacht te besteden aan ontlasting van oude emoties. Iris moest wel veel boeren, wat de nodige opluchting gaf. Ik benadrukte zoveel mogelijk overeenkomsten én verschillen tussen Iris en Isabella, vroeger en nu.

Een week na bovengenoemd consult reist Iris met het openbaar vervoer. Op een treinstation neemt ze één van de betonnen perrontrappen naar beneden, richting uitgang. Deze grijze stenen treden herinneren haar opeens aan de stenen trap die naar het binnenste van de piramide leidde en rakelt het oude verhaal weer op. Het universum helpt spontaan een handje, want pas nu volgt de ontlasting van het diep weggestopte verdriet. Iris mailt: ‘Ik had tóen pas de heftige emoties en moest

zoveel huilen en snikken, ik kon niet meer stoppen. Thuis aangekomen bij mijn partner barstte ik weer in huilen uit. Gezucht, geboerd, nog een moeilijke ‘bevalling’ met een stevige ontlasting. Met recht ont-last-ing. Ik voel me weer in mijzelf gedaald en als herboren. Ik wil dat die nare, negatieve en niet respectvolle energie die er ooit tussen ons was, stopt. Ik geef haar niet de schuld, want ik weet veel van karma. Alles gebeurt met een reden en we zijn ons meestal niet bewust van allerlei diepere oorzaken. Ik ben blij dat ik de oorsprong begrijp van ons gedrag in dit gezamenlijke leven.”

De rollen van lang geleden zijn omgedraaid wat opvoeding en leren betreft. Iris is als helderziende moeder nu de oudste en wijste, de hoogste in rang. Isabella mag haar moeder vertrouwen, leren omgaan met gevoelens van jaloezie en haar angst voor paranormale onderwerpen. Niet iedere moeder/vrouw is een concurrerende priesteres. In relaties en conflictsituaties komen we onszelf en elkaar tegen. Net zolang tot oude pijn verwerkt is en we weten hoe het is om ons staande te houden in verschillende relatievormen. We leren om elkaar lief te hebben. Daarom nemen we als zielsenergie telkens in andere lichamen plaats en vertolken we andere rollen. Reïncarnatie: aan den lijve ondervinden hoe iets is, telkens vanuit wisselend perspectief. •

